

Barcelona 95-10

Barcelona, 1995

Em dic Antoni i tinc vint-i-set anys. Avui fa tres anys que estic amb en Miquel, la meva parella. Un dia, quan tenia setze anys, em vaig adonar que les noies no m'atreien, que a mi m'atreien els nois. Però tenia por. Els meus companys eren homòfobs. La meva família és molt religiosa i jo estudiava en un col·legi privat, religiós i només per a nois. Al meu curs, hi havia un noi que es deia Joan, que, des que es va saber que era homosexual havia estat objecte de burles imperdonables i jo, hi havia participat. Quan vaig descobrir la meva atracció per als nois, el primer que vaig pensar va ser que potser era perquè havia vist poques noies, tret de les meves tres germanes i algunes noies de la parròquia. Però després vaig veure que no, que a mi m'atreien els nois perquè m'atreien, i punt.

Un dia, la Maria, la meva germana gran, va entrar a la meva habitació mentrestant feia els deures i hem va dir que últimament m'havia notat una mica estrany i distant i em va preguntar que em passava i jo li vaig dir:

-No, no em passa res, ets tu que veus coses on no hi són.

Tenia por, por de què els meus pares ho sabessin, por de què els meus amics se'n burlessin de mi, por de què la gent parlés de mi a l'esquena, per això vaig decidir amagar-ho. Vaig estudiar, i als vint-i-dos anys em vaig llicenciar en medicina científica. Vaig anar a fer pràctiques d'investigació als Estats Units d'Amèrica i allí vaig conèixer en Miquel, el meu company de pràctiques, que també era català. Al cap de dos anys, vaig tornar a Barcelona, però a la meva família els esperava una sorpresa. A l'hora de sopar els vaig donar la notícia:

-Pare, mare, tinc parella. Es diu Miquel, és de Vic.

A la meva mare, tot i que li costava d'entendre, poc a poc ho va acceptar però, el meu pare ho va ignorar i va continuar menjant la sopa. Al cap d'uns dies va arribar en Miquel i ens vam instal·lar en un pis al centre de Barcelona. Vaig intentar parlar amb el meu pare però ell defugia la conversa cada cop que la començava. Quan ja havíem entrat en la rutina, en Miquel va convidar els seus pares, que quan van saber la notícia ho van encaixar bé, a dinar el diumenge amb nosaltres. Jo, el divendres, vaig rebre una trucada del meu pare dient-me que volia parlar amb mi, i aquella tarda vam anar a prendre un cafè al bar del

meu carrer. Em va dir que tot i que ell mai faria una cosa així i que li costava una mica d'entendre ho acceptava, deia que volia el millor per a mi i sobretot que no em volia perdre. Jo content de què respectes la meva decisió vaig convidar a dinar al pare i la mare el diumenge amb els pares d'en Miquel. Va arribar el diumenge i tots junts ens vam disposar a dinar. Els meus pares van estar molt simpàtics i semblava que els pares d'en Miquel els queien bé. Quan vam arribar als postres el pare es va aixecar amb la copa a la mà i va dir:

-Brindem! Per en Miquel i l'Antoni!

I tota la família ens vam posar dempeus i vam brindar.

Barcelona, 2010

Avui el Miquel i jo ens hem casat i hem fet una festa, ens hem reunit amb la família i els amics. Ha estat un dia fantàstic tothom estava molt content i a l'hora del brindis els hem donat una sorpresa. Ens hem aixecat i hem dit:

-Estem en tràmits per adoptar un nen.

DUNA FERRÉ TURÓN

2n Premi de 3r d'ESO